

Όλες τις ελλείψεις μας τις συμπληρώνουμε με την πίστη

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Μιλήσαμε για τις αρετές και για την πίστη. Πράγματι η πίστη είναι κορυφαία αρετή, γιατί μας στηρίζει στο ξεκίνημά μας, όταν είμαστε αδαείς, αλλά και στη συνέχεια γίνεται το στήριγμα και το εξάρτημα της μετάνοιας.

Όλες τις ελλείψεις μας τις συμπληρώνουμε με την πίστη, αφού ο Κύριός μας μάς υπόσχεται, ότι «ουκ αφήσω υμάς ορφανούς» (Ιω. Ιδ', 18).

Όλες οι αρετές είναι αλληλένδετες και αλληλοεξαρτώμενες και το ίδιο συμβαίνει και με την πίστη.

«Έργον άπιστον και πίστις άεργος», είναι και τα δυο στον ίδιο βαθμό νεκρά. Η αφηρημένη πίστη είναι νεκρή, κατά το λόγο τον Κυρίου: «Ου πας ο λέγων μοι Κύριε

Κύριε, εισελεύσεται» (Ματ. ζ', 21).

Τι θα ωφεληθεί κάποιος αν πιστεύει ότι υπάρχει Θεός; Μήπως και οι δαίμονες δεν πιστεύουν στην ύπαρξή του και πρώτοι διδάσκουν για τη θεότητα του Κυρίου μας;

«Ο έχων τας εντολάς μου και τηρών αυτάς, εκείνος εστιν ο αγαπών με» (Ιω. ιδ', 21), λέει ο Κύριος. Άρα η πίστη για να γίνει ζωντανή και πραγματική, πρέπει να εφαρμόζονται τα πιστευόμενα.

Τότε η πίστη είναι ζωντανή και ενεργή, όταν τα εντάλματα του Δημιουργού εφαρμόζονται πρακτικά.

Πώς θα αποδείξουμε ότι υπολογίζουμε και αγαπούμε Αυτόν που μας κάλεσε;

Με έργα αποδεικνύει κανείς την αγάπη του προς το Θεό. Όπως γίνεται ο Κύριος «τοις πάσι τα πάντα» στους πιστούς, έτσι και οι πιστοί πρέπει να θυσιάζουν για αυτόν «τα πάντα» και τότε λειτουργεί η πίστη «κατά πάντα».

Όταν εμείς τηρούμε τις εντολές του Θεού, ούτε δίνουμε σ' αυτόν τίποτε, ούτε αυτός παίρνει από μας. Ευεργετούμε μόνο τον εαυτό μας, ως αληθινά πιστοί, και ωφελούμαστε και στο παρόν, αλλά και θα ευεργετηθούμε στο μέλλον, στην αιωνιότητα.

Με την ακρίβεια της φυλακής των εντολών φανερώνουμε την ταυτότητά μας. Η αδιαφορία και η αμέλεια της υποταγής μας στο θείο θέλημα, εμάς μόνο βλάπτει και όχι τον ανενδεή και παντέλειο Θεό.

Γι αυτό ας μη ραθυμούμε, μετεωριζόμαστε και ξοδεύουμε άσκοπα τον πολύτιμο χρόνο, που μόνο τώρα έχουμε, γιατί δεν γνωρίζουμε το αύριο, το μέλλον. Καμιά πρόφαση, που μας εμποδίζει να φυλάξουμε τις εντολές του Θεού, να μη γίνεται παραδεκτή.

Αυτό μας διδάσκει ο Κύριος.

Εάν το δεξιό σου χέρι σε εμποδίζει να πειθαρχείς στις εντολές, κόψε το, και αν το δεξιό σου μάτι πάλι γίνεται εμπόδιο μην το λυπηθείς, γιατί σε συμφέρει να μπεις στη βασιλεία του Θεού χωρίς αυτά παρά να τα έχεις και να κολαστείς (πρβλ. Ματ. ε', 29-30).

Με τις λέξεις χέρι και μάτι εννοεί τα πιο αγαπητά μας πρόσωπα ή πράγματα.

Εδώ επισημαίνουμε τη σημασία των αιτίων και αφορμών, ειδικά για τους αδύνατους χαρακτήρες. Μη λες, «εγώ δεν θα υποκύψω», όταν είναι παρόν το αίτιο.

Δεν είμαστε δυνατώτεροι από το Σαμψών, ούτε σοφώτεροι από το Σολομώντα, ούτε αγιώτεροι από το Δαβίδ, τους οποίους κατάστρεψαν τα αίτια.

**Απόσπασμα Από Το Βιβλίο Του Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινού,
“Βατοπαιδινές Κατηχήσεις”, Κατήχηση 17η, “Οι Γίγαντες Των Παθών Και
Ο Δικός Μας Αγώνας”, Έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου, Σειρά
«Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 10»**